

22. 3. 1963

Od mého posledního zápisu uplynul jen týden a už se zase něco děje. Tentokrát se to netýkalo přímo mě, ale i tak mi to poskytlo příležitost k zamyšlení.

Za 14 dní se konečně budeme přesouvat do dalšího místa a proto jsme měli dvě velké porady, kde se řešilo, jak to proběhne a co nás vlastně v novém působišti čeká a tentokrát se při nich naplno projevila jedna ze zvláštností místního prostředí. Náš tým vedou tři místní inženýři a střídají se v tom, kdo je hlavní. Na jednom působišti je hlavní jeden, na dalším druhý a potom třetí. Člověk by řekl, že se budou podporovat, ale ne. Hlavní vždycky ponižuje zbylé dva a ti zase podkopávají jeho autoritu. Nezávisle na sobě intrikují, aby zůstali hlavními do konce všech prací. Ze začátku působilo trochu komicky, ale postupem doby se mezi nimi vyvinula čistá nenávisť. Až do teď to dokázali držet skrývat a předstírat, jak se mají rádi, ale na poslední poradě to prasklo. Pohádali se a nakonec i porvali. S ostatními kolegy jsme jen nevěřičně koukali a nakonec jsme je museli od sebe odtrhnout.

Večer jsem si četl z Lukášova evangelia a narazil na tento verš: Zatímco se křtil všechen lid, byl pokřtěn i Ježíš. Když se modlil, otevřelo se nebe a Duch svatý na něj sestoupil v tělesné podobě jako holubice. Z nebe tehdy zazněl hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si oblíbil.“ Uvědomil jsem si, že i když se mí pozemští představení nenávidí a hádají, můj skutečný šéf mi ve svých třech osobách ukazuje, jaké by měly být vztahy. Díky za to.